

Postanowienie z dnia 24 maja 2005 r.

I PZ 5/05

Sprawa o ustalenie bezprawności okresowego przeniesienia pracownika do innej pracy w trybie art. 42 § 4 k.p., jeżeli nie powoduje to obniżenia wynagrodzenia za pracę, ma charakter niemajątkowy.

Przewodniczący SSN Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Krystyna Bednarczyk, Zbigniew Myszka (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 maja 2005 r. sprawy z powództwa Grzegorza B. przeciwko Kopalni Węgla Kamiennego B. SA w O. o uznanie wypowiedzenia zmieniającego za bezskuteczne, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach z dnia 2 grudnia 2004 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy w Katowicach postanowieniem z dnia 2 grudnia 2004 r. odrzucił kasację powoda Grzegorza B. od wyroku tego Sądu z dnia 27 lipca 2004 r., uznając, że była ona przedmiotowo niedopuszczalna z uwagi na wartość kasacyjnego zaskarżenia w kwocie 6.000 zł, która nie spełnia wymogów art. 392¹ § 1 k.p.c. W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik powoda zarzucił naruszenie art. 393⁵ k.p.c. w związku z art. 392¹ § 1 k.p.c., przez uznanie, że sprawa o uznanie przeniesienia powoda do innej pracy w trybie art. 42 § 4 k.p. ma charakter majątkowy w sytuacji, gdy żądanie powoda nie obejmowało zasądzenia na jego rzecz jakichkolwiek należności od pozwanej Kopalni Węgla Kamiennego „B.” SA w O., a jedynie uznania przeniesienia do pracy na innym stanowisku „za bezskuteczne”. Powód określił wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia w wykonaniu wezwania Sądu Okręgowego, „co wynikało z wynagrodzenia za dwumiesięczny okres oddelegowania powoda”.

Wnoszący zażalenie domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Strona pozwana wniosła o oddalenie zażalenia, argumentując, że powód sam potwierdził majątkowy charakter sprawy, wskazując wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia w kwocie 6.000 zł, która czyniła kasację przedmiotowo niedopuszczalną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest uzasadnione ponieważ powód zakwestionował legalność przeniesienia go do innej odpowiedniej pracy w trybie art. 42 § 4 k.p., przy zachowaniu „dotychczasowych warunków płacowych”, a zatem już z braku majątkowego uwarunkowania roszczenia o ustalenie prawa do realizowania łączącego strony umówionego stosunku pracy wynikało, że sprawa nie miała charakteru i podłoża majątkowego. W sprawie tej Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 27 lipca 2004 r., zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego i oddalającym powództwo w sprawie „o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne”, przyjął, że zakwestionowanie przez powoda powierzenia mu okresowo innej pracy w trybie art. 42 § 4 k.p. mogłoby mieć materialnoprawne umocowanie w art. 189 k.p.c., gdyby powód wykazał interes prawny w takim ustaleniu. Tymczasem jednak powód nigdy nie wykonywał innej pracy z wydanego polecenia służbowego, przeto nie została spełniona przesłanka materialnoprawna powództwa o ustalenie z uwagi na brak interesu prawnego.

Natomiast sam powód opierał swoje roszczenie o koncepcję naruszenia jego pracowniczych dóbr osobistych (art. 23 k.c. w związku z art. 300 k.p.), domagając się usunięcia skutków ich naruszenia przez „uznanie oświadczenia pracodawcy za bezskuteczne” i dopiero na żądanie Sądu Okręgowego wskazał wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia w kwocie dwumiesięcznego wynagrodzenia, stawiając w kasacji tezę, że „ewentualne ustalenie bezprawnych działań pracodawcy lub braku tej bezprawności, stanowi przesłankę ewentualnego dochodzenia zadośćuczynienia lub/i odszkodowania na zasadach ogólnych w postępowaniu cywilnym”, czemu sprzeciwia się zasada niedopuszczalności rozszerzenia żądania lub występowania z nowymi roszczeniami w postępowaniu apelacyjnym lub kasacyjnym (art. 383 k.p.c. i art. 393¹⁹ k.p.c., aktualnie art. 398²¹ k.p.c.). Nie przesądzając charakteru i dopuszczalności formułowania roszczeń na gruncie art. 42 § 4 k.p., sprawa o ustalenie bezprawności okresowego przeniesienia pracownika do innej pracy w trybie tego prze-

pisu, jeżeli nie powoduje ono obniżenia wynagrodzenia, ma charakter niemajątkowy, a przeto wniesiona kasacja nie była przedmiotowo niedopuszczalna ze względu na niemajątkową naturę zgłoszonego roszczenia, które równocześnie nie kwalifikowało się do spraw z zakresu prawa pracy wyłączonych spod kasacyjnego zaskarżenia w myśl art. 392¹ § 2 pkt 2 k.p.c. (aktualnie art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

=====